

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 804/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 5 października 2023 roku wydany w sprawie II K 649/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów		

	prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.				

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>2.1.2.1.</p>			
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego:</p> <p>1. obraży prawa procesowego, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia tj.: art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, a także 5 § 2 kpk poprzez:</p> <p>- brak wnikliwego przeanalizowania okoliczności faktycznych i prawnych skazania M. B. (1) wyrokiem</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>	

Sądu A. S. z dnia 23 kwietnia 2021r. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, w szczególności rozważenia, czy na gruncie prawa niemieckiego powyższy czyn stanowi przestępstwo czy wykroczenie, a w konsekwencji zasadności postawienia zarzutu z art. 178 a § 4 kk, jako przepisu możliwego do zastosowania jedynie w sytuacji uprzedniego skazania za przestępstwo;

- nierzetelne, niedokładne oraz niezgodne z instrukcją obsługi A. pomiarem stężenia alkoholu u oskarżonego wykonując pomiar w odstępie jednej minuty powołując się jednocześnie na brak tendencji spadkowej oraz utrzymywanie się stężenia na poziomie 0,80 mg/l , podczas gdy ze wskazań wiedzy specjalistycznej oraz doświadczenia życiowego wynika, iż odstęp pomiędzy pomiarami powinien wynosić

kilkanaście minut, celem wykazania realnej tendencji do wzrostu bądź spadku stężenia alkoholu w organizmie,

- przeprowadzenie jedynie czterech badań urządzeniem Alkometr, które były wykonane w odstępach nieregularnych powodujących zaburzenie rzetelności wyniku – z czterech pomiarów dwa pierwsze wykonano w odstępie jednej minuty, a następnie pół godziny, co przy takich badaniach nie umożliwiło ustalenie nawet przybliżonej krzywej stężenia alkoholu we krwi,

- uznanie opinii za pełnej, jasnej, niesprzecznej i uargumentowanej, podczas gdy wymagała ona uzupełnienia,

- całkowite pominięcie okoliczności, iż oskarżony wypił alkohol w ilości 200 ml po kolizji, co nie jest linią obrony M. B.,

- bezkrytyczne i bezwarunkowe przyznanie racji zeznaniom świadków M. D. i P.

	<p>G., które obciążają oskarżonego, które wbrew twierdzeniom sądu Rejonowego, są opatrzone dużą ilością wątpliwości i stanowią jedynie kontrargumenty na wyjaśnienia oskarżonego;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wbrew twierdzeniom obrońcy, nie sposób zgodzić się z zarzutami w kwestii obrazy przepisów prawa procesowego, jak i błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku wydanego w sprawie II K 649/22, mających wpływ na jego treść (bo takie intencje wniesionej apelacji wynikają z treści uzasadnienia środka odwoławczego), albowiem sąd I instancji błędu takiego się nie dopuścił.</p> <p>Analiza całościowa apelacji wskazuje, że obrońca nie zgadza się z ustaleniami</p>				

sądu meriti, co do uprzedniej karalności M. B. (1) za przestępstwo polegające na kierowaniu pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości oraz ustaleniami dotyczącymi jego stanu nietrzeźwości w chwili kolizji.

Należy podkreślić, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku – który ma uzasadniać końcowe wnioski apelanta - nie może sprowadzać się tylko i wyłącznie do samej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd, a wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych powinien dążyć do wykazania konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, których miał dopuścić się Sąd przy ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego

poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd I instancji, a zwłaszcza tylko na wyjaśnieniach oskarżonego skarżącego wyrok, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29.10.2010r., II AKa 162/10). Innymi słowy: sama możliwość przeciwstawienia poczynionym przez Sąd ustaleniom odmiennego punktu widzenia, nie stanowi uzasadnienia stwierdzenia, iż Sąd dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych.

Sąd Okręgowy zważył, że sąd I instancji nie naruszył w przedmiotowej sprawie w żaden sposób przepisów postępowania, w szczególności wymienionych w apelacji obrońcy tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, toteż poczynione przez niego ustalenia

faktyczne, dotyczące
zaistnienia
sprawstwa
oskarżonego – w
oparciu o ujawnione
i prawidłowo
ocenione dowody,
polegają na
prawdzie i nie mogą
być kwestionowane.

Wbrew
twierdzeniom
apelanta,
zgromadzone w
sprawie dowody,
oceniane w sposób
zgodny z zasadami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
logicznego myślenia
(czyli zgodnie z
dyrektywami
opisanymi w art.
7 k.p.k.), dają
pełne podstawy
do jednoznacznego
stwierdzenia, że
zachowanie
oskarżonego
wypełniło znamiona
przypisanego mu
czynu.

Przyjęta przez
oskarżonego linia
obrony nie może
się więc ostać,
gdyż zebrany i
jednoznaczny
materiał dowodowy
prowadzi do
odmiennych
wniosków. Oceny
tej nie są w
stanie skutecznie
obalić, czy zmienić,
argumenty zawarte
w apelacji obrońcy,

w tym np. gołosłowne twierdzenia, iż policjanci zeznają w sposób „wątpliwy” i nie mają racji, bo ich zeznania stanowią jedynie „kontrargumenty na wyjaśnienia oskarżonego”. Z pewnością bowiem takiej wymowy nie mają, albowiem ich depozycje wzajemnie się uzupełniają, są spójne, stosunkowo obszerne, merytoryczne, przekonujące, a dodatkowo potwierdzone treścią notatek sporządzonych „na gorąco” w ramach obowiązków służbowych. Jakby tego było mało, a czego zdaje się nie zauważać obrońca, sam M. B. (1) przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu, potwierdzając, iż prowadził pojazd ciężarowy w stanie nietrzeźwości – tj. spożył go zanim doszło do przedmiotowej kolizji. Sam wyjaśnił przecież, że kupione na stacji 200 ml wódki spożył zanim doszło do kolizji w (...). Taki też sposób i czas spożycia

alkoholu oskarżony
podał przybyłym na
miejsce policjantom.
Wreszcie: wnioski
końcowe płynące z
opinii
toksykologicznej
dopuszczonej w
przedmiotowej
sprawie, idealnie
wpisują się w
taki właśnie stan
faktyczny.
Dywagacje obrony,
co do pierwszego
z przeprowadzonych
badań urządzeniem
Alkometr – w
bliskiej odległości
czasowej od
kolejnego
(drugiego), są
irracjonalne.
Kolejne badania
stanu trzeźwości
oskarżonego
jednoznacznie
wskazują na stan
jego nietrzeźwości,
a przy tym stan
znacznej
nietrzeźwości
(dookreślony przez
sąd meriti jako
mieszczący się w
granicach od ..
do..); każdorazowo
przy tym zarówno
A., jak i Alkometr
wskazywały na
bardzo wysokie,
zbliżone stężenie
nietrzeźwości
oskarżonego, gdzie
graniczne wyniki
wykonane po okresie
ok. półtorej godziny
czasu, są różne
(ostatnie niższe) o
0,2 mg/l alkoholu

w wydychanym powietrzu. Całkowicie niezrozumiałym jest zakotwiczenie argumentacji obrońcy, jako mającej obalać wyniki opinii toksykologicznej w badaniach oskarżonego wykonanych z godz. 11:42 i 11:43 (czyli po jednej minucie), gdyż po pierwsze: wyniki uzyskane wówczas są tożsame, a po drugie: oskarżonego badano dwoma urządzeniami A. I. i Alkometrem, gdzie pierwsze badanie wykonano o godz. 10:15, drugie 10:31, trzecie i czwarte wykonano obok siebie (jak powyżej) tj. o godz. 11:42 i 11:43, a potem wykonano jeszcze piąte badanie o godz. 12:12 i szóste o godz. 12:42.

Sąd odwoławczy zauważa, że apelant pomija niewygodne dla swojego klienta fakty jednoznacznie płynące z analizy uzyskanych wyników, gdy tymczasem przedmiotowa sprawa jest dosyć prosta w ocenie tych wyników. Łączy oceną

zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do jednego tylko wniosku: M. B. (1) prowadził swój pojazd w stanie nietrzeźwości.

Sąd rejonowy przekonująco, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 7 kpk, wykluczył spożywanie alkoholu w dniu zdarzenia, o jakim wyjaśniał oskarżony w toku postępowania sądowego tj. dopiero po wjeździe na parking (...). W szczególności logicznie i przekonująco przeanalizował wariant związany z możliwością takiego dodatkowego spożywania alkoholu.

Nie ma racji skarżący, gdy próbuje wykazać obrazę art. 5 § 2 kpk. Zgodnie z tym przepisem na korzyść oskarżonego rozstrzyga się wątpliwości, których nie da się usunąć. Innymi słowy, można stosować omawianą zasadę dopiero wtedy, gdy możliwość dokonania pewnych ustaleń za pomocą

swobodnej oceny dowodów została wyczerpana. Przyjmuje się, że sytuacja równoznaczna z "niedającymi się usunąć wątpliwościami" jest kategorią obiektywną w tym sensie, że zasady logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego lub nauki nie pozwalają ustalić określonego faktu. Nie ma to nic wspólnego z subiektywnymi ocenami strony procesowej (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego Wrocławiu z 31.1.2012 r., II AKA 403/11, Legalis). Artykuł 5 § 2 kpk odnosi się bowiem do "wątpliwości" sądu, a nie stron czy ich przedstawicieli procesowych. Sąd odwoławczy zważył, że z przywołanego przepisu wynika powinność podjęcia przez sąd wszelkich dostępnych kroków, w celu dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych, względnie jedynie trafnej wykładni przepisów prawa i dopiero stwierdzenie braku takiej możliwości i zobowiązuje go

do rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego. W przedmiotowej natomiast sprawie, ocena dowodów w niej zgromadzonych dokonała prawidłowo przy uwzględnieniu wszystkich dyrektyw określonych w art. 7 kpk, a przy tym ich całościowa ocena, pozwalająca na wyciągnięcie jednoznacznych wniosków w zakresie sprawstwa oskarżonego. Skoro tak, to nie może być mowy o obrazie przywołanej zasady domniemania niewinności.

Wbrew twierdzeniom apelanta sąd rejonowy wnikliwie przeanalizował okoliczności faktyczne i prawne dotyczące skazania M. B. (1) wyrokiem Sądu A. S. z dnia 23 kwietnia 2021r. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Brak jakiś szczególnych rozważań, czy na gruncie prawa niemieckiego zdarzenie w nim opisane stanowi przestępstwo czy

wykroczenie, a w konsekwencji czy stanowi podstawę zasadności postawienia oskarżonemu zarzutu z art. 178 a § 4 kk, wynika co najwyżej stąd, że załączony do akt uwierzytelniony odpis, przetłumaczony na język polski (przez tłumacza przysięgłego k.26-31, k.37-42) odpis orzeczenia wydanego w dniu 23 kwietnia 2021r. w sprawie Nr akt 1Cs 32 Js 1459/21 jest jednoznaczny (a przy tym jednoznacznie niekorzystny dla oskarżonego).

M. B. (1) został w Niemczech oskarżony o dwa czyny, oba popełnione w dniu 4 lutego 2021r., gdzie pierwszy z nich polegał na: umyślnym prowadzeniu pojazdu w ruchu drogowym mimo, że oskarżony nie był „w stanie bezpiecznie go prowadzić z uwagi na spożycie napojów alkoholowych”, a wynik stanu jego nietrzeźwości wynosił 2,2 promila we krwi, a

drugi polegał na oddaleniu się jako uczestnika wypadku w ruchu drogowym, zanim umożliwił innym uczestnikom wypadku i poszkodowanym ustalenie swojej osoby, swojego pojazdu i charakteru swojego udziału w wypadku poprzez swoją obecność i stwierdzenie, że brał udział w wypadku. Zachowanie to zostało ostatecznie uznane przez niemiecki sąd (na mocy wskazanego powyżej wyroku nakazowego) jako karalne za dwa czyny: **umyślne prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości na drodze i nieuprawniona ucieczka z miejsca wypadku w połączeniu z umyślnym prowadzeniem pojazdu w stanie nietrzeźwości na drodze** i zakwalifikowane jako przepisy par 316 ust. 1 p 2, 69, 69a, 69b, 52, 53 SgGB niemieckiego kodeksu karnego. Za ten czyn wymierzono oskarżonemu karę 2,400 EUR grzywny,

a ponadto 10 miesięcy odebrania prawa posługiwania się prawem jazdy w Niemczech. Karta karna oskarżonego wskazuje na w/w skazanie i aktualny brak uiszczenia całości kary grzywny (w sprawie miało miejsce jedynie zaliczenie kwoty 800 EUR zabezpieczenia złożonego na poczet grzywny).

Zgodnie z treścią art. 114a § 1 kk wyrokiem skazującym jest również prawomocne orzeczenie skazujące za popełnienie przestępstwa wydane przez sąd właściwy w sprawach karnych w państwie członkowskim Unii Europejskiej, chyba że według ustawy karnej polskiej czyn nie stanowi przestępstwa, sprawca nie podlega karze albo orzeczono karę nieznaną ustawie. Jak wynika natomiast z § 3 art. 114a kk, przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli informacje uzyskane z rejestru karnego lub od sądu państwa członkowskiego Unii Europejskiej nie są wystarczające do ustalenia skazania albo orzeczona kara

podlega darowaniu w państwie, w którym nastąpiło skazanie.

W ocenie sądu odwoławczego załączone do akt informacje dotyczące skazania oskarżonego przez sąd właściwy w sprawach karnych w państwie członkowskim Unii Europejskiej są bardzo szczegółowe.

Potwierdzeniem powyższego jest przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 26 lipca 2017 r. V KK 125/17, zgodnie z którym: „Kodeks karny zna jedynie postać umyślną przestępstwa prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego – art. 178a § 1 KK. Działanie nieumyślne nie jest zatem penalizowane przez polską ustawę karną. Zważywszy na treść art. 114a § 1 KK – „wyrokiem skazującym jest również prawomocne orzeczenie skazujące za popełnienie przestępstwa

wydane przez sąd właściwy w sprawach karnych w państwie członkowskim Unii Europejskiej, chyba że według ustawy karnej polskiej czyn nie stanowi przestępstwa, sprawca nie podlega karze albo orzeczono karę nieznaną ustawie” – nie sposób przyjąć, że orzeczenie sądu niemieckiego skazujące za popełnienie występku nieumyślnego prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości - jest wyrokiem skazującym w rozumieniu tego przepisu. Biorąc pod uwagę powyższe, stwierdzić należy, że nie było podstaw do przypisania skazanemu popełnienia występku z art. 178a § 4 KK”.

W przedmiotowej natomiast sprawie, jak wskazano powyżej skazanie dotyczyło umyślnego prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości.

Jakby na marginesie tylko należy zasignalizować, iż z

dokonanego tłumaczenia (niemieckiego wyroku z dnia 23.04.2021r. wynika także, że zagraniczne (polskie) prawo jazdy zostało M. B. (1) odebrane (zatrzymane) jeszcze na terenie Niemiec i pozostawało jako „unieważnione: do dnia 22.02.2022, , co może wyjaśniać fakt, iż w dniu 12 maja 2022r. oskarżony okazał policjantom blankiet prawa jazdy wydany w dniu 28.07.2021r. , który nie był odnotowany „w systemie”.

Poprawnym było uzupełnienie podstawy prawnej skazania M. B. (1) o przepis art. 4 § 1 kk, ze względu na zmianę treści art. 43a kk obowiązującą od dnia 1 października 2023r., który to przepis dziś przewiduje aż cztery paragrafy, a ponadto zmianę art. 53 kk.

Reasumując: ocena materiału dowodowego dokonana przez sąd meriti jest ze wszech miar poprawna i prowadzi do jednego tylko logicznego wniosku o kierowaniu przez

<p>M. B. (1) w ruchu lądowym pojazdem w stanie nietrzeźwości w sytuacji wcześniejszego skazania za umyślne prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości.</p> <p>Wymierzone sprawcy kara i środki karne nie noszą cech rażącej ich niewspółmierności, szczególnie gdy zważy się gabaryty prowadzonego zespołu pojazdów i ustalony wysoki stan nietrzeźwości kierującego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie kary pozbawienia wolności do granicy, której wysokość obrona pozostawia do uznania sądu oraz o zmianę orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów do wymiaru zbliżonego do dolnej granicy środka;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.		
<p>- ze względów wyżej opisanych brak było podstaw do korekt zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez apelanta (przy czym sam wniosek jawi się jako mało zrozumiały, bo skoro obrońca wnioskuje o „złagodzenie” - orzeczonej kary i orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów, ale jednocześnie o wymierzenie kary pozbawienia wolności, której wysokość pozostawia do uznania sądu – to równie dobrze chodzić tu może o wymiar kary np. 9 - ciu miesięcy pozbawienia wolności, a która to modyfikacja wyroku byłaby nieuzasadniona już choćby z powodu braku wymaganej, realnie odczuwalnej dla sprawcy różnicy, jako kary „rażąco” niewspółmiernej w porównaniu do orzeczonej kary 10- ciu miesięcy w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk, odnośnie orzeczonego zakazu nie wykazano, by w sprawie zaistniał</p>		

wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami);		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
- wyrok i zawarte w nim rozstrzygnięcia,		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
- brak podstaw do korygowania rozstrzygnięć o sprawstwie, winie i karze; szerzej wskazano w punkcie 3.1. uzasadnienia;		

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
punkt 2	Na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążono oskarżonego, jako osobę posiadającą dochód, a którego apelację uznano za niezasadną, całością kosztów procesu powstałych na etapie postępowania odwoławczego. Złożyła się nań opłata za skazanie wymierzona w oparciu o treść art.		

	2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych i wydatki poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa tj. 20 zł. tytułem ryczałtu za doręczenie pism.		
	7. PODPIS		
0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 5 października 2023 roku w sprawie II K 649/22		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego		

	rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana